

lade en Eiendom taxere, saa taxere de den til dens fulde Værdi, og deraf kan gives $\frac{3}{5}$. Er Eiendommen i Forveien behæftet, saa bliver Spørgsmaalet for Creditforeningernes Bestyrelse: Vilde vi indfri de Gæstelser, som staae foran os? Ansee vi det for nødvendigt, eller vilde vi give en saa stor Sum til yderligere Laan paa hvad der saa kaldes anden Prioritet, som vi kunne kalde Fortsættelse af 1ste Prioritet, — det gjør ikke noget, der er ingen Forskiel imellem dem — eller vilde vi give det paa anden Prioritet, som en Fortsættelse for at fylde ud det Laan; som er Maximum, som kan gives $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi; thi udover $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi kan der ikke blive laant ud paa en Eiendom? Anderledes troer jeg vanskeligen at den heromhandlede Bestemmelse kan forstaaes og jeg maa oprigtigt talt tilstaae, at jeg indseer ikke, hvorledes man skal kunne laane ud over $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi, naar Creditforeningerne ikke maae give noget Laan som kommer til at overstige $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi, saa jeg fatter aldeles ikke, at der i dette Forhold er noget Vanskeligt.

Indenrigsministeren: Det er vistnok Thingets Mening, hvilket ogsaa fremgaaer af de Foredrag, som her ere holdte, at det Væsentligste ved nærværende Paragraph er at tilveiebringe en saa stor Soliditet som muligt for de oprettende Creditforeninger. Det er jo ogsaa klart, at en stor Soliditet, som tilveiebringes, vilde ogsaa tilveiebringe bedre Billaar for de Enkeltes Midler; thi derved vilde Foreningerne faae Penge for en lettere Priis, og de vilde altsaa i Tidens Løb kunne nøies ogsaa med en mindre Rente. Jeg skal nærmere komme tilbage til dette Punkt, naar vi komme til Spørgsmaalet ved Lit. l. men forinden skal jeg omhandle de Vædringsforslag, som ere stillede til de foregaaende Litra. Hvad nu Forslaget til Litra a. angaaer, da troer jeg ikke, at der kan være noget til Hinder for at antage det subsidiaire Vædringsforslag, som er stillet af en æret Rigsdagsmand, thi det Væsentligste er, at Bestyrelsen er saaledes placeret, at den kan overse sin hele Virkefreds med en nøie Kjendskab til de enkelte Punkter og de enkelte Mænd, som vilde indtræde som

Interessenter. Jeg vil derfor ikke ubetinget sige, at den Naade, hvorpaa Paragraphen er foreslaaet affattet af Udvalget, vilde have lagt nogen bestemt Hindring i Veien for en Forening, som omfattede hele Sjælland, saaledes som det er blevet nævnt; thi det vil meget beroe paa, hvor Bestyrelsen skal have Sæde, men jeg nægter ikke at de foreslaaede Udtryk kunne vække nogen Tvivl i saa Henseende, og det forekommer mig, at de, som ere bragte i Forslag af den ærede Rigsdagsmand, kunne være tilstrækkelige til at naae det Formaal, som havees for Die. Hvad de Tvivl angaaer, som ere opfaste med Hensyn til Punktet b., kan jeg ikke indsee rettere end at her finder nogen Forverling Sted; man maa nemlig altid holde sig for Die, at her ikke er Spørgsmaal om nogen almindelig Pantestikkerhed, men kun om, at vedkommende Eier indtræder som solidarisk Interessent i Foreningen for en vis Deel af sin Eiendom, og det er altsaa en Selyfølge, at der ikke kan gaae nogen Pantstikkerhed strengt taget forud for denne. Disse $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi, som her er Spørgsmaal om, maae derfor være til fri Disposition for at den Paagjældende med dem kan indtræde i Foreningen; og det forekommer mig ogsaa at være correctest, at Eiendommen slet ikke er behæftet, men at det er $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Substant, som vedkommende Eier har aldeles fri til sin Raadighed, og hvormed han indtræder i Foreningen. Hvad de Tvivl angaaer, som ere opfaste under en tidligere Forhandling, nemlig Spørgsmaalet om man ikke i selve Loven kunde optage Bestemmelser om Taxationerne, som ere af saa megen Vigtighed, da troer jeg, at det ikke let kan finde Sted, naar man beholder det almindelige Omfang, som Lovforslaget har; thi vilde man give en særegen Bestemmelse for Taxationerne, maatte man sjielne mellem Landeieendomme og andre Eiendomme, men Lovforslaget handler i Almindelighed om Grundeieendomme overhovedet, og jeg troer derfor ikke, at man kan komme Sagen nærmere end Udvalgets Forslag, hvoremod det maa forbeholdes, ved udførlige Bestemmelser i Statutterne for de enkelte Foreninger, at give de betryggende Bestemmelser, som ere fornødne efter Bessaffenheden af de